

БОГОСЛОВСКО-НАУЧНА „СИМФОНИЯ“ ЗА СВЕТОТО ПРИЧАСТИЕ

В наши дни обаче се наблюдава още по-шокиращо явление: евхаристийният Христос се е озовал под микроскоп по искане на богослови (разбира се, либерални, прогресивни, отворени за диалог с „науката“, по-точно с неоезическата богиня Наука), за което някои свещеници и богослови пишат с вдъхновение, позовавайки се на авторитети от света на науката. Интересно е, че до идеята за използване на микроскоп за проверка на наличието или отсъствието на бактерии и вируси в Чашата за причастие не са стигнали епидемиолози, а „еманципирани“ богослови, богослови, които са добре дошли в „прекрасния нов свят“ и неговия „нов световен ред“. Те проявяват комплекс за малоценност по отношение на „модерните“ или „мейнстрийм“ научни теории, идеологията на свободата, уж неограничена, новите социални и „джендър“ концепции и други подобни, и под прикритието на диалог между теология и наука, теология и култура, смирено и сервилно приемат необходимостта от адаптиране на теологията към всяка нова „тенденция“, дори с цената на преразглеждане на Евангелието и правене на отстъпки там, където не би трябвало да има такива, в областта на фундаменталните истини на християнската вяра, като например богооткритата истина за Светата Евхаристия и Светото Причастие като източник на пълнотата на живота, здравето и спасението.

Точно както някога на християнския Запад философията и науката са били толерирани като „служини на теологията“ (*ancillae theologiae*), така днес някои философи и

учени или игнорират, или, в най-добрия случай, толерират теологията, която се съгласява да бъде тяхна „служиня“ (ancilla), а някои разочаровани теолози упорито молят поне за такова отношение към тяхната „професия“. При това те забравят, че науката се занимава само с една част от реалността и че съществува огромна област от реалността извън сферата на науката. Най-добрите учени в наши дни добре осъзнават това. Венивър Буш, „бащата на съвременните компютри“, стига дотам, че заявява, че „науката не може да докаже абсолютно нищо“. Това негово твърдение е цитирано от д-р Ариел Рот, автор на книгите „Произход: Свързване на науката и Свещеното Писание“ (A. A. Roth, *Origins: Linking Science and Scripture*, Review and Herald Pub. Assoc., Hagerstown, MA, 1998.) (сръбски превод и издание на Центъра по природонаучни изследвания, Белград, 2001: Постање: повезивање науке и Библије) и „Науката открива Бога: Седем убедителни доказателства за неговото съществуване“ (A. A. Roth, *Science Discovers God: Seven convincing lines of evidence for His existence*. Hagerstown, MD, 2008.) (сръбски превод от Иван Бошковић, издание от Метафизика, Белград 2007 г.: Наука открива Бога: позадина велике контроверзе), от които по-долу ще вземем още няколко релевантни факта и тези, които могат да ни бъдат полезни за нашата тема.

Микроскопът не е напълно остарял инструмент, още по-малко е излишен, но е безполезен, когато сме изправени пред „миниатюрния субмикроскопичен свят“ и особено пред света на вярата, свят извън или, по-точно, отвъд възможностите на научното изследване и познание. Не само теологията, но и съвременната квантова физика сочи илюзорния характер на идеята, че е желателно и възможно да се проверяват опитът и знанията, произтича-

щи от вярата, чрез процедурите и методите на научното изследване. Първо, теорията на относителността на Айнщайн, а след това и прозренията на Макс Планк, Нилс Бор, Вернер Хайзенберг и други величия на съвременната физика (с елементи на метафизика!) изоставят предишното разбиране за точни и строго валидни природни закони и ги заменят с теории на относителността, неопределеността, непредсказуемостта... Ще цитираме като илюстрация само добре познатите школки примери за „квантова суперпозиция“ и „квантов тунелен ефект“, както и вече класическото явление, че една и съща микрочастица (електрон, фотон...) се появява ту като частица, ту като лъчение или вълна, ту я има, ту я няма, ту е материя, ту е енергия...

Следователно, използването на микроскоп за откриване на вируси и бактерии в самата свята чаша, от която се причастяваме, и дори в самото свято Тяло и Кръв Христови (!), свидетелства за същностното неверие, че Бог като Създател не е подчинен нито на Нютонови, нито на квантови закони, които е дал на Своето творение, а е *над* тях. От това следва, че онези доктори на богословските науки, които „говорят и пишат за възможността за предаване на инфекция чрез Светото Причастие“, съзнателно отхвърлят, по думите на свещеника д-р Оливер Суботич, отдавнашното, но ненадминато твърдение на най-добрия професор по апологетика в историята на сръбското богословие, протоерей Лазар Милин, блажена му памет, че „е чисто противоречие на здравия разум да се страхуваме от инфекция от Този, Който е източник на здраве и живот“. Същото, с други думи, се твърди и от публичното съобщение на Светия синод на нашата Църква от 16 март тази година (2020), в което се казва, че „всичко е възможно за Бога, дори преодоляването на природните закони и

неестествените процеси“. Следователно, доказването на тезата на „неоправославните“, тоест псевдоправославните богослови, че „Причастието е пълно с вируси и бактерии“, не е нищо друго освен „заклучение без експеримент с позоваване на резултата от този експеримент“, както е остроумно отбелязано. Един лекар от Гърция изследвал Светото Причастие под микроскоп и днес е монах на Света гора Атон.